

Lencsés Károly

BŐRDZSEKI

(Kopasznak)

Egy néptelen pénteken lementem a bőrdzsekiért,
nő kellett, s tegnap a lépcsőház alatti
kisbolt előtt jól állt rajtad. Eső húzta szín,
a tíz emelet panelfalán sötétből világos
barna, gyűrődés a könyökhajlat.
Hegység az atlaszban.

Hajnal volt, sötét. Ültem egy szép molett csajjal
a Jerevántól nem messze az utcapadkán. Cseszd meg,
molett lány! Elhagytalak, mielőtt megismerhettelek.
Kopasz szólt rám. A dzsekije rajtam. Faszául
eltakarta a hiányosságaim, és akkor ott áll ő...
Hé, Karesz!

...gyere haza! Mamával baj van. Mi a faszom?
Egyszer jövök el, és a kishúgom nem bírja
éjfélnél tovább. Na jó. Nehéz volt a mamára
vigyázni. Konyhától a kis szobáig hosszabb az út,
mintsem gondolnád. Egész napos műszak...
Tivornyázott benne a séta!

...most azt mondom, húha...
a kabát hívta-hívta a nyíregyházi csonka kopott fog falak
között gyalog. Végül semmi nem volt a mamával.
Hazamentem, hagytam a nőt. Ittünk még valamit,
tettünk-vettünk. Ki volt az a csaj? Nem tudom...
még hajnalban visszaadtam a dzsekit.

Várad, 2020/9.